అమెరికామెడి కబుర్లు- 18

బేనర్ పవర్

ఈ మధ్య అమెరికాలో దేశవ్యాప్తంగా జరిగిన నాలుగు తెలుగు సభలకి వెళ్ళాను. పిల్లల పురుళ్ళు పోయడానికి ఇండియా నుంచి వచ్చిన తల్లీ తండ్రులూ, లేదా అత్త, మామలు అనబడే "బేబీ సిట్టర్స్" భాషలో ఈ అమెరికాలో "ఐదు రోజులు జైలు, రెండు రోజులు బెయిలూ" కావున ఈ సభలన్నీ వారాంతంలోనే జరిగాయి. అన్నింటిలోనూ నాకు నచ్చని అంశం ఈ "రిజిస్ట్రేషన్" అనే తతంగం. అంతే కాక నేను కూలంకషంగా పరిశీలించి, గమనించిన అంశం బేనర్ పవర్.

బేనర్ పవర్ అనగానే మొట్టమొదటగా గుర్తింపవలసిన సంఘం తంటా సంఘం. ఇదివరలో నేను తానా మరియు ఆటా కలిస్తే వచ్చేది తంటా చాలా చోట్ల అని ప్రవచించాను. కారణం ఏమిటంటే ఇంగ్లీషులో వ్రాసినప్పుడు TANA మరియు ATA రెండూ కూడా TANTA అనే మాటలో కలిసి ఉంటాయి కదా. అంతియునే కాక, నేను బ్రిలియంట్ మందబుద్ధి అగు కారణం చేత చాలా సార్లు డైరెక్టుగా తానా, ఆటాల పేరు ఉదహరిస్తూ నా శైలిలో ఇలాటి కథావ్యాసాలు రాయగానే, ఆ రెండు సంఘాలలో ఉన్న (దురా)అభిమానులు కొందరు, బహుశా అవగాహనారాహిత్యంతో, నా గూబ వాయించమని ఆ సంస్థల అధినాయకులకి విన్నపాలు చేసుకున్నారు. నా అదృష్టం ఏమిటంటే, ఆ ప్రయత్నాలని నేను ఆదిలోనే ప్రతిఘటించి, ఎవరినీ బాధించని నా మనస్తత్వాన్ని విశదీకరించి, నా గూబలు ఒరిజినల్ సైజు మించకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను. ఇప్పుడు మళ్ళీ రిస్కు తీసుకోవడం ఇష్టం లేక, అసలు పేర్లు మానేసి తంటా సంఘం అనే పేరు అమెరికాలో చిన్నా, పెద్దా అన్ని సంస్థలకీ అన్వయిస్తుంది కావున ఆ తంటా సంఘం అనే మాట అమెరికాలో అన్ని తెలుగు సంఘాలకీ వర్తిస్తుందని ఈ పత్రము ద్వారా దృవీకరిస్తున్నాను.. అసలు జోకు ఏమిటంటే, ఫలానా సంఘం గురించి బలే రాశాడోచ్ అని గిలానా సంఘం వారూ, గిలానా సంఘం గురించి అదరగొట్టేశాడని మూడో సంఘం వారైన గానా బజానా వారూ అనుకుంటూ ఉంటే, నేను చంకలు గుద్దుకుందామని నా (సు)దూ(దు)రాలోచన.

నా బ్రిలియంట్ పరిశోధనలో తేలిన అంశం ఏమిటంటే ఏ బేనర్ పేరున ఎటువంటి సమావేశం జరిగినా మొట్టమొదటి తతంగం "రిజిస్ట్రేషన్". సాధారణంగా ప్రత్యేక ఆహ్వానితులు తప్ప నా బోటి గొట్టాం గాళ్ళు అందరూ "రిజిస్ట్రేషన్" టైములో నానా అవస్థా పడతారు. నేను వెళ్ళిన ఒకానొక తంటా సభకి "మేము అన్ని ఖర్చులూ పెడతాం, మీరు వచ్చి మా మహా సభలకి గౌరవం తెచ్చిపెట్టండి"

అని నాకు బాగా తెలిసిన ఒక సాహితీవేత్తని వారు ఆహ్వానించారు. ఆయన ఫొటో కూడా వెబ్ సైట్లోనూ, కరపత్రాలలోనూ వేసి సభల గొప్పతనం చాటుకున్నారు. నేను మళ్ళీ బ్రిలియంట్‌గా అలోచించి, సదరు సాహితీవేత్త గారికి బాడీ గార్డుగా ఉంటే ఇహం, పరం దక్కుతాయని అనుకున్నాను.. అనగా అటువంటి గొప్ప వాళ్ళ చొక్కా పట్టుకుంటే నా లాటి గొట్టాం కేరెక్టర్‌కి కూడా ఉప్మా, ఇడ్లీలు సకాలానికి అందుతాయి కదా అని నా ప్లాను. తీరా చూస్తే అటువంటి ప్రత్యేక ఆహ్వానితులు కూడా ...అవును, నా బోటి గొట్టాం గాడి వలె "రిజిస్ట్రేషన్" చేసుకోవాలిట. అప్పుడే ఆయనకి తరవాత రెండు రోజులూ పొద్దున్న టిఫిన్ టైముకి ఇచ్చే గట్టి ఇడ్లీ, చల్లటి సాంబారు, మరియు లంచ్, డిన్నర్ లాంటి "తిండి పత్రాలు" ఇస్తారుట. "నో పత్రం, నో ఫూడ్" పోలిసీ అన్నమాట. ఈ రిజిస్ట్రేషన్ తతంగం అంతా ఏమిటో ఆయనకి తెలియక దెబ్బకి పరిస్థితి అంతా మారిపోయి, నా చిరిగిపోయిన చొక్కా పాపం ఆ మహానుభావుడు పట్టుకోవలిసి వచ్చింది.

చెప్పొద్దూ, ఈ చొక్కాల మార్పిడి మాట ఎలా ఉన్నా నాకు ఈ నిబంధన భలే నచ్చింది. ఎందుకంటే ఈ మహా సభలకి జినేలియా, ఆర్తీ అగర్వాల్, ఛార్మి మొదలైన బ్యూటీ క్వీన్స్ వస్తారని తంటా వెబ్ సైట్లో చూసి, ఇప్పుడు చచ్చినట్టూ వాళ్ళందరూ కూడా, ఈ కొత్త రూలు ప్రకారం నా ముందో, వెనకాలో రిజిస్ట్రేషన్ లైనులో నుంచోవాలి కదా, "రిజిస్ట్రేషన్" ఎంత ఆలస్యమైనా సౌందర్య వీక్షణ చేస్తూ కాలం గడిపెయ్యొచ్చునోచ్ అనుకుంటూ ఆ రిజిస్ట్రేషన్ చోటుకు వెళ్ళాను. ఆ గది నేను అమెరికా వచ్చినప్పుడు అద్దెకి తీసుకున్న చిన్న వన్ బెడ్ రూం సైజులో ఉంది. అంత చిన్న చోటులో, అన్ని వేల మంది ఏ విధముగా రిజిస్ట్రేషన్ చేసుకుందురూ, ఆ తతంగం పూర్తి అయే సరికి మూడు రోజులు పట్టును కదా, అప్పటికి మహా సభలు కూడా అయిపోవును కదా అని నేను విచారించినా గది ఎంత చిన్నదయితే అంత క్లోజప్‌లో ఈ సినిమా తారలని చూడవచ్చును కదా అని ఉవ్విళ్ళూరుతూ, పేద్ద బాడ్జీ పెట్టుకుని రిజిస్ట్రేషన్ బల్లకి అవతలి వేపు హడావుడిగా తిరుగుతూ, సూటూ, బూటూ వేసుకుని చెమటలు గక్కుతున్న ఒకానొక ఆర్గనైజరు గారిని "సార్, జినేలియా రిజిస్ట్రేషన్ అయిపోయిందా, నేను మిస్సవ లేదు కదా?" అని అడిగాను. ఆయన నన్ను వెర్రి వెధవని చూసినట్టు చూడగానే, నేను "ప్రత్యేక ఆహ్వానితులు కూడా ఇక్కడకి ముందు వచ్చి పేరు నమోదు చేసుకోవాలి అని రూలు పెట్టారుట కదా, అందుకనీ, అఫ్ కోర్స్ జినేలియా కాకపోతే ఆర్తీ అగర్వాల్ అయినా ఐ కెన్ మేనేజ్ సార్" అని నసిగాను.. అప్పుడు ఆయన "ఏందన్నా, పాగల్ అయినవా? సినీ స్టార్స్ పవర్ తెల్వదా? వాళ్ళని ఎయిర్ పోర్ట్ లోనే రిసీవ్ చేసుకుంటుండ్రు. ఆ మాత్రం తెల్వదా, ఎందుకూ అమెరికాలో ఇన్నేళ్ళనించీ ఉంటివి, కదా, కామన్ సెన్స్ లేదా" అంటూ వికటాట్టహాసం చేశారు. నాకు కోపం వచ్చి మరి "ఆయన మాటో?" అని రిజిస్ట్రేషన్ ప్రాంగణంలో రెండు గార్బేజీ సంచుల మధ్య ఉన్న ఒకే ఒక్క కుర్చీలో నేను కూచోబెట్టిన ఆ మహా సాహితీవేత్త మరియు ప్రత్యేక ఆహ్వానితుల వారిని చూపెట్టాను. "ఆయన కథలూ, కమామీషులూ రాస్తాడుగా, క్వాలిఫై అవరు" అని దూరంగా పారిపోయాడు ఆ పెద్ద బేడ్జీ గారు..

మొత్తానికి పదిహేను రోజులకి ముందే "రిజిస్ట్రేషన్" చేసుకుని డబ్బు కట్టిన నేనూ, గొప్ప కళాకారులూ, సాహితీవేత్తలూ అయిన "గ్లామర్ లెస్" ప్రత్యేక ఆహ్వానితులు చాలామందీ నాలుగు గంటలు నానా అవస్థాపడి రిజిస్ట్రేషన్ పూర్తి చేసి, అప్పడాల క్యూపన్స్ సంపాదించుకున్నాం. "ఇలాంటి సభలకి నేను చస్తే రాను" అని ఒక హైదరాబాదు కళాకారుడు విసుక్కోవడం అప్పుడే విన్నాను. అది - ఆయన నోట కిందటేడూ, అంతకు ముందు సంవత్సరం నేను వింటూనే ఉన్నాను. ఆయన అలా అంటూనే ఉంటాడు. ప్రతీ సభకీ అందరి కాళ్ళూ పట్టుకుని వస్తూనే ఉంటాడు. తంటా వారిని పాపం అందరూ తిడుతూనే ఉంటారు. కానీ బతిమాలుకుని అన్ని సభలకీ వస్తూనే ఉంటారు.. ఆ బాపతు కళాకారులు నాకు చాలా మందే తెలుసు.. అదే తంటా వారి బేనర్ పవర్‌కి ఒక సూచన.

నా మరొక ముఖ్య గమనిక ఏమిటంటే, సమావేశానికి వచ్చే ప్రతీ అడ్డమైన, నిలువైన, లావైన, సన్నటి, తెల్లటి, నల్లటి, గోధుమ రంగు తెలుగు మగ మరియు ఆడవారూ సదరు "రిజిస్ట్రేషన్"కి అతీతులుగా భావిస్తారు. ఈ రిజిస్ట్రేషన్ మనకి కాదుగా అనుకుని అవేవీ పట్టించుకోకుండా లోపలికి దూసుకుపోయే హక్కు మహాత్మా గాంధీ గారు తెచ్చిపెట్టిన స్వాతంత్ర్యం కారణంగా తన జన్మహక్కు అనీ భావించడమే దానికి కారణం. ప్రస్తుత విషయానికి వస్తే నేను వెళ్ళిన తంటా సంఘం వారి మహా సభలలో ఈ తెలుగు పప్పులు ఉడకకుండా, అడుగుకో మనిషి చొప్పున వంద మంది తెల్ల, నల్ల సెక్యూరిటీ గార్డులని పెట్టారు. పాపం ఒకసారి ఆ సంస్థ ఉన్నతాధికారిని కూడా ఘటోత్కచి, పక్కనే ఉన్న లంబూ, జంబూలు అడ్డగిస్తే ఆయన తన ప్రవర చెప్పుకుని, గూర్ఖా వాళ్ళ పెద్ద గూర్ఖా బాస్‌ని ఫోన్ లో పిలిచి, లోపలికి వెళ్ళి, మళ్ళీ చస్తే బయటకి రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డారు.

మొత్తానికి మా బేడ్జీలు చొక్కా జేబు మీద పిన్నీసు గుచ్చుకోకుండా జాగ్రత్తగా పెట్టుకుని, పది ఎకరాల సభా ప్రాంగణంలో అడుగుపెట్టగానే, నాకు ఇది వరకే తెలిసిన మరొక విషయం రూఢి అయింది. అదేమిటంటే, ఈ తంటా సంఘాలు. సంఘాల నాయకులూ, వచ్చే జనాభా ఇంచుమించు అందరూ ఏదో ఒకరకమైన ఉపాసకులే సుమా అన్న విషయం అన్నమాట. అన్నీ కలిపి ఏడు రకాల ఉపన్యాసకులు అని నా లెఖ్ఖలో తేలింది. మొదటి వారు ""సినీతారోపాసకులు". రెండో వారు "రాజకీయ మంత్రోపాసకులు". మూడో రకం "వ్యాపారోపాసకులు", అధిక సంఖ్యాకులు "మనోళ్ళు" అందరూ వస్తారు అని ఆనందంగా వచ్చే "అమెరికాకులోపాసకులు". మరొక ఆసక్తికరమైన ఉపాసకులు "స్వర్గానికి నిచ్చెనోపాసకులు"...అనగా సభలకు వచ్చే స్వామీజీల కాళ్ళకి మొక్కి, తమ పాపాల ఫైలు "ఇరేజ్" చేసేసుకుని, కొత్త ఫైలు ప్రారంభించే వారు అన్నమాట.. మరొక రకం వారు "ధనికులోపాసకులు" లేదా "ఛాయాదేవోపాసకులు" ..అనగా, ఇరవై శాతం తగ్గింపు ధరలలో అందించే నగలు మరియు పట్టుచీరల "బూత్" లలో అన్నీ కొనుక్కుంటూ కాలం గడిపి, మాయాబజార్ సినిమాలో ఛాయాదేవి లాగ ఐశ్వర్యాభిలాషులు.. వీరంతా కాక ఏడవదీ, ఆఖరిదీ "అమాయకోపాసకులు". అనగా ఈ హాలు మొత్తం తెలుగు సంస్కృతికి మూల కారణమైన తెలుగు భాష, సాహిత్యాలకోసం తంటాలు పడే కొద్ది మంది అమాయకులన మాట. ఈ కేటగిరీలోకి మాత్రమే నా బోటివాడికి ప్రవేశం అని వేరే చెప్పక్కరలేదు. ఈ ఏడు రకాల ఉపాసకులూ ..క్షమించాలి, ఏడు రోదన శబ్దం కదా...అందుచేత ఆరున్నొక్క అని ఏడుస్తాను....ఈ ఆరున్నొక్క ఉపాసకులూ, వాటి అనుబంధోపాసకులు వెరసి పదివేల మంది ఈ తంటా సంఘాల మహా సభలకి వచ్చారు. ఇవన్నీ నాకు ఇంత స్పష్టంగా ఎందుకు తెలిశాయి అంటే, అన్ని ఎకరాల కన్వెన్షన్ సెంటర్ లో ఎక్కడ చూసినా, నేను పైన ఉదహరించిన ప్రతీ ఉపాసకుల టైపు ఆ-రాధ్యదేవతలు, దేముళ్ళూ, అనగా సినీ తారలు, మంత్రులూ, రాజకీయ నాయకులూ, వ్యాపార సంస్థల యజమానులూ మొదలైన వారి చిత్రపటాలు అలంకరించి ఉన్నాయి, ఒక్క "అమాయకోపాసకులు" టైపు తప్ప.. అనగా సాహితీ వేత్తల ఫొటో, కనీసం ఒక్కటైనా ఎక్కడా లేదు. ఎంతయినా అమెరికాలో కొందరి సృష్టిలో నేనూ అదే రకం మనిషిని కదా, పోనీ నా ఫొటో ఎక్కడైనా ఉంటుందేమో అని ఆశగా మరొక పెద్ద బేడ్జీ గారిని అడిగితే, అదుగో అక్కడుంది అనుకుంటాను అని తెలివిగా తప్పించుకున్నాడు. "ఆహా, నా జన్మ తరించెన్ కదా, మా క్వీన్ విక్టోరియా గారికి నా ఫొటో ముందు ఫొటో తీయించుకుని ఇంప్రెస్ చేసిపారెయ్యొచ్చు కదా" అనుకుని, నేను అర్జంటుగా కాలరెత్తుకుని ఆయన చెప్పిన వేపు సగర్వంగా చూస్తే, మగాడి బొమ్మతో ఉన్న పురుషుల రెస్ట్ రూం కనపడింది. "హారి రాస్కెల్" అనుకుని ఈ మానవుడు ఒకనాటి నా గాఢ మిత్రుడూ, ఈ నాటి గూఢ శత్రువూ కదా అని జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇలాటివన్నీ పాప్యులారిటీ పెరగడంతో వచ్చే అనర్ధాలని అందరికీ తెలుసును.

నా బోటి గొట్టాం గాళ్ళు ... అవును ఇంకా గొట్టాం గాణ్ణే... కించిత్తు అసహనంతో, అసూయతో ఎంత గింజుకున్నా, ఎన్ని రకాల కంప్లెయింట్స్ ఏ స్థాయిలో చేసినా, అందరూ ఒప్పుకోవలసిన విషయం, అభినందించవలసిన విషయం ఏమిటంటే ప్రపంచవ్యాప్తంగా అనేక వేల మంది తెలుగు వారిని ఆకర్షించడం, ఒక చోటకి రప్పించి, మెప్పించడం. అదే తంటా సంఘం వారి అద్వితీయమైన బేనర్ పవర్. అది ఎంతో గర్వించదగ్గ విషయం.

ఈ రిజిస్ట్రేషన్ తతంగం తదుపరి, మేము లోపలికి అడుగుపెట్టాక, నన్నూ, ఆ మహానుభావుడినీ తంటా సంఘం వారు ప్రైం టైం లో మెయిన్ స్టేజి మీదకి పిలిచి గౌరవం చేశారు.. మేము నిర్వహించిన సాహితీ సదస్సు బాగా జరిగింది.

సాహితీ సదస్సు అంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఎవరు, ఏ ఊళ్ళో పెట్టినా సాహితీ సదస్సుల బేనర్ పవర్ 150. ఇక్కడా రిజిస్ట్రేషన్ తతంగాలు, అందులో అవక తవకలూ తప్పవు.. అన్నట్టు జూలై 19-20, 2008 తారీకులలో కాలిఫోర్నియాలోని ఫ్రీమాంట్ నగరంలో జరిగిన 6వ అమెరికా తెలుగు సాహితీ సదస్సుని విజయవంతంగా నిర్వహించిన ఆత్మీయులు కిరణ్ ప్రభ, వేమూరి వెంకటేశ్వర రావు, మల్లాది రఘు, తాటిపాముల మృత్యుంజయుడు, తల్లాప్రగడ రామచంద్ర రావు, మా అన్నయ్య గారి అబ్బాయి నరసింహ చిట్టెన్ రాజు, కలగర కుమార్, సిలికానాంధ్ర సహాయకులైన చామర్తి రాజు మొదలైన వారికీ, కేవలం తెలుగు సాహిత్యాభిమానంతో అమెరికాలోని అనేక ప్రాంతాలనుండి వచ్చిన అహూతులందరికీ ఈ పత్రికా ముఖంగా నా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను.

****